

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Jørgensen* og *P. Madsen*:

Til § 1.

I første Stykke, Linie 4, ændres „hverken“ til: „ikke“, og i sidste Linie sættes Punktum efter „Folketælling“, og „eller 500 Kr.“ udgaar.

Lovforslagets Paragraffer og det stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sættes til Forhandling under et.

P. Madsen: Paa min Medforslagsstillers (*Jørgensen*) og egne Vegne skal jeg tillade mig at anbefale det Ændringsforslag, vi have stillet, og som gaar ud paa at stryge Maksimumsbestemmelsen i Lovforslaget, saa at der kun bliver tilbage Bestemmelsen om, at det Beløb, som kan bevilges, ikke maa overstige 30 Øre pr. Individ af Kommunens Indbyggerantal. Under Lovforslagets 1ste Behandling fremkom der fra adskillige ærede Medlemmer Udtalelser, som gik ud paa, at det Maksimumsbeløb, som er anført i Lovforslaget, var for lille, man gjorde gældende, at det egentlig kun var de smaa Kommuner, som fik et passende Vederlag til Sogneraadsformanden, medens de store Kommuner, hvor der var et større Arbejde, fik meget for lidt. I Amtsraadene har der været forhandlet, og jeg kan vel sige været spildt mange Ord paa Forhandlinger om det Maksimumsbeløb, som nu er gældende. Jeg kan derfor ikke skønne rettere, end at vi i den Henseende ville blive stillede akkurat som hidtil med Hensyn til Opfattelsen af, hvorvidt dette Maksimumsbeløb er det rette eller ikke. Jeg tror, det vilde være langt simplere og langt naturligere, om vi nøjedes med Bestemmelsen om 30 Øre pr. Individ. Det er muligt, at Arbejdet i Kommunerne ikke stiger absolut med Folketallet, men jeg har den Tillid til Sogneraadene, at de nok skulle vide at finde det passende Beløb. Der er ingen, der saa godt som Sogneraadene ved, hvilket Arbejde Sogneraadsformanden har. Jeg finder Anledning til samtidig at sige, at jeg i det hele taget er imod, at vi ved Lovbestemmelser tvinge Amtsraadene til en alt for smaalig Kritik over for Sogneraadene. Vi have ikke saa sjældent i alt for høj Grad kigget Sogneraadene efter i mangfoldige Smaating, hvor det vilde være

langt bedre, om Sogneraadene havde mere Frihed til at handle efter, hvad de anse for at være det rette.

Jeg vil selvfølgelig meget nødig lægge dette Lovforslag Hindringer i Vejen, og jeg gaar ud fra, at min ærede Medforslagsstiller er af samme Mening. Vi ere den højtærede Minister taknemmelige for, at han er fremkommen med Forslaget, og vi betragte det som et Fremskridt, men vi synes, det vilde være bedre at ændre det saaledes, at vi bleve fri for dette Maksimumsbeløb, og jeg har ogsaa Vanskelighed ved at tro, at det skulde volde Lovforslaget uoverstigelige Vanskeligheder i det andet Ting. Jeg har ikke saa sjældent haft Lejlighed til at tale med Mænd, som høre til den Side, der tidligere har været Modstandere af forhøjede Bevillinger til Medhjælp for Sogneraadsformændene, men som nu have udtalt sig særdeles anerkendende over for Forslag, som ere fremkomne ude omkring i Kommunerne om at faa en forhøjet Medhjælpssum for Sogneraadsformændene; ja, jeg kan sige, at jeg har i Grunden ikke hørt nogen, som har udtalt sig derimod, med Undtagelse af det ærede Medlem for Lyngby (*Piper*), som forleden Dag udtalte sig i anden Retning. Det forekommer mig, at der er en saa almindelig Anerkendelse af Nødvendigheden af at gaa til en betydelig Forhøjelse af Medhjælpssummen til Sogneraadsformændene, at jeg antager, man i det andet Ting vil være villig til at gaa med til Lovforslaget, selv om det blev ændret saaledes, som vi nu have foreslaaet. Det skulde glæde mig, om den højtærede Minister vilde kunne give sin Tilslutning til denne Ændring, og jeg venter i hvert Fald at høre Ministerens Udtalelse om Sagen. Jeg tillader mig med disse Udtalelser at anbefale Ændringsforslaget.

P. T. Nielsen: Jeg tør ikke tilraade, at vi vedtage dette Ændringsforslag, som den sidste ærede Taler anbefalede. Jeg tror, vi skulle holde os til Lovforslaget, som det nu foreligger. Da Loven i 1892 blev vedtagen, var dette Punkt jo netop et Stridspunkt mellem de to Ting, og jeg frygter noget for, at det kunde blive det igen, hvis vi nu gik til at sætte denne Bestemmelse ind. Jeg frygter for, at det kunde ende med, at vi slet ikke fik denne Lov i Aar, og det vilde jeg anse for meget uheldigt. Paa den anden Side tror jeg ogsaa, at den Begrænsning, der er sat i 500 Kr., er meget forsvarlig. Den ærede Forslagsstiller gjorde jo selv opmærksom